

Bồng nàng khựng lại, rồi rú lên một tiếng kinh hoàng:

— Trời ơi, Pablo!

Pablo là chàng sinh viên si tình hàng ngày đón nàng ngoài cổng bệnh viện để đưa về nhà. Bị nhận diện, hầu hươi tay cười gằn:

— Rôsitita, cô phải chết.

Rôsitita lùi một bước:

— Anh điên rồi sao? Vì sao anh giết em?

Pablo dẫn từng tiếng:

— Đừng ngại biện nữa. Thà tôi giết cô rồi quyen sinh, còn hơn bị cô phụ rẫy một cách trắng trợn.

Về sừng sốt hiện trên mặt Rôsitita:

— Em chẳng hiểu gì cả. Em phụ rẫy anh bao giờ?

Gã đàn ông tiến lên một bước, giơ tay ra định nắm vạt áo bờ lu trắng của nàng:

— Cô biện bộ giỏi lắm. Nhưng tôi không để tin như ai đâu. Thế nào tôi cũng giết cô. Có hiểu chưa? Có hiểu chưa? Có chết rồi, tôi cũng chết theo. Từ nay, đời tôi sẽ chẳng còn lạc thú nào nữa.

Chừng như đoán được lý do sát nhân của Pablo, nàng òa lên khóc:

— Khổ quá, anh hiểu lầm em rồi.

Pablo cười gấu:

— Phải, tôi hiểu lầm. Tôi hiểu lầm nên có mới tha hồ hò hẹn với người khác.

Rôsitita vụt nghĩ ra. Hồi trưa, nàng có hẹn với

một nhân viên phản gián nên không gặp được Pablo như đã hứa trước. Có lẽ từ trường đại học nhìn sang bệnh viện bằng ống viễn kính, Pablo đã bắt quả tang nàng tiếp chuyện một người đàn ông lạ mặt. Đang lẽ gián tình nhân đã bóp cổ nàng suýt chết ngạt, nàng lại yêu hẳn thêm lên. Ghen tuông vốn là bằng chứng cụ thể của tình yêu chung thủy.

Pablo tiếp, giọng vẫn chưa hết gay gắt:

— Người đàn ông hồi trưa là ai?

Rôsitita phá lên cười khanh khách.

— Anh Pablo của em ghen bóng, ghen gió quá! Anh ghen cả với anh ruột của em nữa sao?

Nàng không thể cho hẳn biết người đàn ông gặp nàng là nhân viên phản gián. Nàng chưa hề — và có lẽ không bao giờ — thổ lộ với tình nhân nàng là cộng tác viên của Sở Gián điệp Phi luật tân.

Nghe nàng phân trần, Pablo thù người, thái độ ngưng ngưng. Nàng nắm tay hắn:

— May anh hóp không mạnh, chứ không cưỡng hòng em nát bét rồi còn gì... Khi ấy, anh thương tiếc và hối hận thì đã muộn. Pablo của em, anh đừng giận em nhé.

Pablo vít đầu nàng xuống, hôn dầm đuối trên cặp môi đỏ mọng. Đừng ngoài. Văn Bình tề tái cả lòng. Chàng thấy ghét bỏ Pablo là thương Trong khi Rôsitita lao đầu vào nguy hiểm thì gã tình nhân ngu muội trốn vào bệnh viện để bóc lột ghen tuông, suýt gây án mạng, suýt làm đổ vỡ một kế hoạch trọng đại liên quan đến vận mạng hàng

triệu con người. Mai kia, công việc xong xuôi, chàng sẽ gặp hắn, đá một cái vào dít. Phụ nữ Phi dễ dãi thật! Nếu là ở Việt Nam, bọn đàn ông hay ghen hão huyền như Pablo sẽ bị nhò nước bọt vào mặt và tống ra ngoài đường...

Văn Bình nhìn đồng hồ tay. Mỗi phút qua, chàng mỗi thêm nóng ruột. Nội đêm nay, địch sẽ đột nhập khu ngoại thương, cướp Các-lốt. Gã đàn ông ngu xuẩn này có thể phá hỏng chương trình hành động của ông Hoàng. Văn Bình muốn xô cửa vào, nắm cổ áo hầu, xách bằng lên như đũa rế, và ném qua cửa sổ.

Bên trong vọng ra giọng nói ngọt ngào của Rô-sita :

— Anh ghì em chặt quá, nghẹt thở mất. Thả em ra, anh? Khô quá, đến giờ kiểm tra rồi. Giám thị gặp anh ở đây, em sẽ mất việc.

Pablo đáp qua hơi thở hỗn hển :

— Em ơi, anh yêu em quá nên làm vậy. Em tha lỗi cho anh không?

Bực mình, Văn Bình định hét lên :

— Hừ, tội cậu nặng lắm, tha lỗi sao được!

Cậu đáng ăn một cái bạt tai cháy má.

Giọng Rô-sita trở nên bối rối :

— Dĩ nhiên em tha lỗi cho anh rồi. Vả lại, anh có phạm lỗi đâu mà em phải tha. Thôi, anh về đi. Giám thị sắp qua rồi. Mai sớm, em hứa làm anh vừa lòng.

Nhớ tới giờ hẹn với Văn Bình, nàng phải đuổi gặp Pablo. Song gã sinh viên vật nài :

— Em hứa thật không? Nhiều lần, em hứa làm anh vừa lòng, mà chẳng lần nào anh được.

— Lần này, em hứa thật.

— Giám thị không đến khu này đâu. Anh ở lại đến sáng với em. Rồi anh đưa em về phòng anh. Anh mời mua được đĩa hát hay lắm.

— Cái đó tùy anh, em không ngăn cấm. Nhưng em phải vào phòng bệnh nhân đây.

— Anh chờ em ngoài này.

— Anh gàn quá! Từ giờ đến sáng, em còn nhiều việc phải làm, không ngồi trò chuyện với anh được. Nếu anh muốn em tiếp tục yêu anh, phải bỏ tính ghen ấy đi. Không phải anh ngồi rình trong bệnh viện là giữ được em. Em là người đàn bà thích sống tự do, hẳn anh đã biết.

Trong bóng tối, Văn Bình mỉm cười. Nàng sắp mắng vào mặt hắn. Hồi nãy, chàng mong hắn về, giờ đây chàng lại mong hắn ở lại. Ở lại để nghe người đẹp nún vai, nói một cách lạnh lùng :

— Anh là hạng người vô tích sự. Tôi không thể yêu một kẻ hèn như anh. Anh về đi. Tình nghĩa giữa đôi ta đã hết.

Song gã đàn ông đã xo ghe đứng dậy.

— Anh về vậy.

Văn Bình lùi nấp sau cây cột bằng gạch to lớn. Rô-sita đưa tình nhân ra hành lang. Đột nhiên, nàng hỏi hắn :

— Anh vào đây bằng lối nào?

Pablo đáp :

— Bằng cửa chính.

— Nàng bóp tay hắn trong một cử chỉ nồng nàn (khiến Văn Bình tức lộn ruột) :

— Tội nghiệp anh quá ! Giờ này, sợ không còn tắc xi nữa.

Pablô cười duyên dáng :

— Em đừng lo. Anh dừng vét-pa ngoài đường.

Hắn đi khuất vào bóng tối. Nàng nhìn theo đến khi không thấy bóng hắn nữa mới quay vào.

Văn Bình bước theo. Tuy chàng nhẹ tay. Rô-sita vẫn nghe tiếng mở cửa. Nàng quay lại thật nhanh. Cặp mắt đen láy của nàng nổi bật trên khuôn mặt trái soau, làn da trắng muốt. Đàn bà da trắng là báu vật ở Phi luật tân. Biết chàng sẽ đến, nàng không lộ vẻ sửng sốt.

Nhưng Văn Bình thoáng thấy mi mắt nàng chớp một cái, và môi nàng rung rung như môi người uống nhiều thuốc trụ sinh. Vốn giàu kinh nghiệm, chàng biết nàng đang xúc động mãnh liệt. Từ khuôn mặt, thân hình, đến dáng dấp, Văn Bình hơn Pablô một trời một vực. Rô-sita là hạng phụ nữ thích sống ngang tàng. Nàng không thể làm bạn với bọn đàn ông mềm nhũn như bùn như chàng siuh viên Pablô. Nàng yêu hắn, chẳng qua vì chưa tìm được người đồng điệu.

Chàng nghiêng đầu thì lễ :

— Xin lỗi, cô là Rô-sita ?

Hỏi vậy là thừa. Nàng giống ảnh như hệt. Ở ngoài, nàng còn đẹp hơn, một cái đẹp sắc sảo và ngay ngắn. Biết rõ nàng là Rô-sita, chàng vẫn hỏi tên. Chàng muốn cái miệng xinh xắn kia tỏ thế trả lời rằng đích thị nàng là Rô-sita.

Nàng chớp mắt liên hồi :

— Vàng tôi là Rô-sita. Thưa, ông hỏi tôi có việc gì ?

Chàng suýt bật cười. Thì ra nàng còn xao xuyến hơn chàng ! Nếu là người lạ, lẽ nào đến tìm nàng nửa đêm. Khi bệnh viện đã đóng cửa, Nàng biết trăm phần trăm chàng là nhân viên gián điệp bạn. Song nàng cứ hỏi. Vì người đàn ông khời ngo đứng trước mặt đã làm nàng quên hết.

Giọng nói của nàng em ái và dịu dịu như nốt nhạc tình. Văn Bình cố nèn thêm muốn dang dang lên như sóng, để tập trung trí não vào công việc sắp tới. Gỗ đá ở vào hoàn cảnh này cũng toát bỏ hơi, hướng hồ Văn Bình...

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng :

— Tôi từ Cavité tới.

Cavité là một vùng ở Phi luật tân. Rô-sita hỏi :

— Ai dặn ông tới ?

— Rubiôsa.

Đó là một hiệu liên lạc. Rô-sita được lệnh tận tình giúp đỡ người nào đến bệnh viện với mặt hiệu Cavité và Rubiôsa.

Nàng kéo ghế :

— Mời ông ngồi. Ông tới lâu chưa ?

Văn Bình đã hiểu tại sao nàng hỏi câu ấy.

Nàng hy vọng chàng mới đến để khỏi chứng kiến cảnh ghen tuông trào lộng của sinh viên Pablô. Chàng cũng không muốn nhắc đến Pablô, vì chàng đã có ý định rõ rệt: chinh phục nàng cho bằng được. Chàng bèn đáp :

— Tôi mới đến.

— Ông gặp ai khả nghi không ?

— Không.

Mắt chàng dán vào cái khuy áo bờ lu trên cổ bị Pablo mở ra hồi nãy. Một mảng ngực lộ ra nõn nà. Chàng bàng hoàng như bị điện giật. Dưới áo choàng y tá, nàng không mặc đồ lót.

Gò má ửng đỏ, nàng gài lại khuy áo :

— Tôi sẵn sàng làm theo ý ông.

« Sẵn sàng làm theo ý ông » ! Đáng tiếc câu nói của nàng chỉ liên quan đến công việc chuyên môn. Chàng hy vọng nàng nói lại câu này trong một căn phòng khách sạn sang trọng, nhìn ra bờ biển, cửa sổ mở rộng gió tạt vào mát rượi, đèn được tắt hết...

Văn Bình ngó nàng không chớp :

— Tôi muốn đến phòng Cáclốt. Vào giờ này, trong khu ngoại thương, có sợ gặp ai không ?

— Không. Chỉ có mình tôi gác ở đây. Y sĩ thường trực ở tòa nhà khác, khi cần tôi mới bằng điện thoại mời đến. Bệnh nhân Cáclốt ở cuối hành lang.

Văn Bình vờ lấy áo bờ lu trắng của y sĩ vắt trên ghế, mặc vào. Rósita chụp cái mũ vải, đeo dấu thập đỏ, lên đầu chàng. Đứng cạnh, chàng nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của nàng. Hơi thở thơm tho làm chàng băng khuâng. Chàng có cảm giác như toàn thân vừa được ấm bóp bằng quế chi ngâm rượu, chỗ nào cũng nóng bừng và ngứa ngáy.

Trước khi ra, chàng hỏi lại :

— Tại sao tôi nghe nói Cáclốt nằm ở phòng giữa ?

Nàng đáp :

— Vâng. Thoạt mới tới, y được đưa vào phòng giữa. Sau này, tôi tự ý đổi chỗ.

— Cáclốt được mang vào phòng cuối khi nào ?

— Hồi chiều. Đó là chỉ thị của Trung ương. Tôi chuyển phòng vì sợ dịch bắt cóc Cáclốt trước khi ông tới.

Văn Bình cười :

— Té ra cô biết trước tôi đến đây thay cho Cáclốt.

— Vâng. Tuy nhiên, tôi thấy ông không giống y chút nào.

— Vì vậy, phải có cô giúp đỡ.

— Tôi xin cố gắng hết sức. Hồi câu này khá tò mò, không biết ông chịu trả lời không ? Hình như ông không phải người Phi.

— Đúng thế.

— Ông đến Mani lâu chưa ?

— Lâu rồi. Anh em trong sở Giám Điệp đã nói với tôi nhiều về cô.

— Họ nói gì, thưa ông ?

— Họ khen cô là người đàn bà đẹp nhất Mani. Riêng tôi, tôi cho cô đẹp nhất châu Á.

— Ông dạy quá lời. Tôi chỉ là một thôn nữ tầm thường.

— Có lại như mình rồi. Công việc xong xuôi.